

РЕШЕНИЕ

№ 24739

гр. София, 18.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4110** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 165 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от Б. Е. Х. срещу заповед № 3-167/31.3.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, министерството на вътрешните работи, с която е заповядано на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл. да изпълнява временно длъжността директор в „Звено подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР към „Ръководството на МВР“.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Тя е постановена при превишаване и превратно упражняване на власт, в противоречие с целта на закона и поради това, че за нея няма предвиден срок, за който се възлагат допълнително функционални задължения, без наличие на важни причини и без законово основание. Заповедта е издадена при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправната норма. Ето защо моли да бъде отменена и преписката да бъде върнат за ново произнасяне с указания по тълкуване и прилагане на закона.

Ответникът – директорът на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ /ДМОС/, Министерство на вътрешните работи, оспорва твърденията по жалбата. Твърди, че е неоснователна. Жалбоподателят се е завърнал от дългосрочно командироване, на 15.1.2025 г., на длъжност началник сектор „Мисии на международни организации“, отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда

за извършване на подбор за създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България, утвърдена с МЗ № 8121з-678/13.4.2023 г., в 2-м. срок от приключване на участието в чужбина, служителите се назначават на подходяща вакантна длъжност в структурата, от която е кандидатствал съответният служител, а при липса на друга подходяща длъжност в друга структура на МВР. За времето до преназначаване на друга подходяща длъжност, на жалбоподателя е възложено, на основание чл. 37, ал. 2 от Правилата, „изпълнение на функционални задължения в ДМОС“.

• Функционалните задължения, съгласно заповед № 3-167/31.03.2025 г., са в обхвата на функциите на отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС – МВР, в структурата на който е изпълняваната от служителя длъжност „началник на сектор“, съобразени са с професионалния му опит, компетентност и заемана длъжност.

Оспорената заповед № 3-167/31.03.2025 г. е правилна и законосъобразна, издадена е в предвидената писмена форма, със съдържание, отговарящо на изискванията по чл. 59. ал. 2, т. 8 АПК.

Заповедта е издадена от компетентен орган — директора на ДМОС— МВР в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.46, ал. 1 и ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

В писмените бележки поддържа вече изложеното.

Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претенцията на жалбоподателя за разноски – адвокатско възнаграждение.

СГП не взе становище по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Б. Е. Х. е служител на ДМОС – МВР, преназначен с министерска заповед № 8121 К-5048/11.12.2015 г., на длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС, МВР.

След преназначаването му, съгласно приложената кадрова справка с рег. № А-4088/26.0.3 2025 г., е командирован за участие в мисии извън територията на Република България.

С последната мисия - въз основа на заповед МЗ № 8121 К - 12454/15.12.2021 г., Б. Х. е командирован за изпълнение на длъжност като командирован национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FR)NTEX в [населено място]. Република Полша, за срок от три години, смятано от 16.01.2022 г. до 15.01.2025 г.

След приключване на дългосрочното командироване, на 15.1.2025 г. се завръща за изпълнение на длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС - МВР.

Въз основа на протокол № А-3336/11.3.2025 г. и на основание чл. 37, ал. 1 от цитираните Правила, на жалбоподателя са предложени 20 вакантни длъжности в различни структури на МВР, като със заявление № А-12036/14.3.2025 г. отказва да бъде преназначен на предложените длъжности като „неподходящи“.

Ето защо и за назначаването на друга подходяща длъжност, „е възложено изпълнението на функционални задължения“ в ДМОС. Ответникът твърди в писмените си бележки, че тези функционални задължения са съгласно заповед № 3-167/31.3.2025 г. и са в обхвата на функциите на отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС-МВР, в структурата на който е изпълняваната длъжност „началник на сектор“, съобразени са с професионалния му опит, компетентност и заеманата длъжност.

По делото е представена оспорената в това производство заповед - № 3-167/31.3.2025 г. В нея като основание за издаването ѝ е посочен чл. 46, ал. 1 и 2 ЗМВР и е „ОТНОСНО: допълнителни функционални задължения на държавен служител от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“. В заповедта единствената причина за постановяването ѝ е посочено „поради възникнала служебна необходимост“ и са изброени шест допълнителни функции.

Изпълнението на функционалните задължения е възложено „пред началника на отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС, който и ще осъществява контрол по изпълнението на заповедта. Заповедта е връчена на 31.3.2025 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Жалбоподателят има правен интерес от оспорването на заповедта. Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – ръководителят на съответната структура, съгласно чл. 153а ЗМВР.

Спазени са установената писмена форма по чл. 59 АПК, но не и изискванията относно и съдържание за издаване на административен акт. И по-специално, съдът намира, че не са изпълнени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК относно мотивирането ѝ. В заповедта не се съдържат конкретни фактически основания, поради които е прието, че тя следва да бъде издадена. Тя не препраща към друг документ, който може да послужи като мотив за издаване на административния акт. От нея не може да се установи какви са конкретните факти, довели до възникналата „служебна необходимост“. Ето защо настоящият състав намира, че само на това основание следва да се приеме, че е незаконосъобразна.

Предвид липсата на мотиви в заповедта, а и не са ангажирани доказателства в тази насока, следва да се приеме, че за жалбоподателя, а и за съда, не е възможно нито да разбере поради какво е издадена атакуваната заповед, нито да се защити срещу нея.

На следващо място, дори и да се приеме, че е налице такава „служебна необходимост“, съгласно чл. 153а ЗМВР: На държавния служител, с негово съгласие и срещу допълнително възнаграждение, може със заповед на ръководителя на съответната структура да се възлагат допълнителни задължения във връзка с изпълнението и/или управлението на проекти или програми, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове или финансирани от други международни финансови институции и донори, по които бенефициент или изпълнител е МВР или структура на МВР.

Не са представени доказателства за изпълнение на нито едно от условията, предвидени в цитираната норма, а именно, че е налице предварително съгласие от страна на жалбоподателя за възлагане на допълнителни функции; определено е допълнително възнаграждение; тези допълнителни функции да се покриват с областите, посочени в цитираните норми /с изключение на функциите по т. 5/.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед следва да бъде отменена.

Ирелевантни за спора са и не следва да се обсъждат, с оглед предмета на цитираната заповед, както и основаниято, на което е издадена, както и липсата на изложение на фактически и правни основания, съображенията на ответника, изложени едва в настоящото производство относно необходимостта от издаването ѝ във връзка с връщането на жалбоподателя от мисия. Отделен е въпросът, че със заповедта се възлагат допълнителни задължения, а ответникът обсъжда преназначаването на жалбоподателя на подходяща длъжност, което са два различни фактически състава.

По разноските. С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 АПК разноски в размер на 10 лв. държавна такса и 750 лв. адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатска работа.

Предвид това, че е към минимума, както и че е съответно на както на фактическата и правна сложност на делото, така и на извършените процесуални действия от процесуалния представител на жалбоподателя: от изготвяне на искова молба, през активно участие в съдебни заседания, така и до изготвяне на писмени бележки, съдът намира, че възражението за прекомерност е неоснователно.

В писмените си бележки жалбоподателят е направил искане по чл. 60, ал. 4 АПК.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалбата на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], заповед № 3-167/31.3.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Б. Е. Х., ЕГН сумата от 760 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.